

Simon Tamás

# TESTVÉREK

2025-07-06 | NOVELLA



Anya köldökét még sosem láttam. Ebből arra következtetek, hogy nem születtem meg. Vagy nem anyából. Vagy nem vagyok ember. A papa szerint féreg vagyok. A férgek nem születnek, legalábbis nem úgy, ahogy mi. Biológián tanultuk a férgeket, onnan tudom. Le volt rajzolva a könyvbe több különböző belőle. Egyik sem hasonlított rám. Apa meghalt. Akkor kicsi voltam, nem értettem a halált. Most sem értem teljesen, de elfogadom. Ez már a megértésnek egy része.

A konyhában van a rekamié, azon alszunk anyával. Régen jó volt, most már nem az. Nem férek el. A földön aludni kényelmetlen. A papával nem akarok aludni. Ő sem velem. Gyűlöl. Ezt napjában többször elmondja. Anya azt mondja, hogy a papa azért

ilyen, mert iszik. Aki iszik, az undorító lesz, ezt is mondja. Elhatározom, hogy én nem fogok soha inni.

Huzat van a házban, mert nem zárnak jól az ablakok. Hallani lehet, ha valaki sétál a ház előtt és beszélget. Általában rólunk beszélgetnek. Sajnálják bennünket, de annyira nem, hogy segítsenek. Régen még segítettek, miután apa meghalt. Anyának hoztak mindenfélét: zöldségeket, húst, sajtot. Pénzt is. Jött egy férfi, ő csak pénzt hozott. Olyankor anya kiküldött a házból. De az a férfi is elmaradt. Állítólag a felesége nem engedte neki, hogy hozzánk járjon.

## putris kurva

A putris kurva, így hívnak az iskolában. A tanárok is, csak ők nem mondják a szemembe. Pedig jól tanulok. Jobban, mint az osztálytársaim. Egyvalaki szeret. A pap, aki a hittant tanítja. Az előző pap nem szeretett, de ő senkit sem. Az új pap pár hónapja van itt. Az előző ugyanis meghalt. A papa azt mondja, hogy magához szólította az isten. Igazából felakasztotta magát a sekrestyében, ezt mondták az iskolában. Nem nekem, mert velem nem beszélnek.

Neki elmondom, hogy szerintem meg sem születtem. Hogy azt, ami az életem, azt csak másvalaki gondolja. Szerinte isten mindenkit egyformán szeret. Ezzel nem megyek sokra, mert az csak az emberekre vonatkozik, én pedig nem vagyok ember. Azt mondja, hogy butaságot beszélek, nagyon is ember vagyok. Sajnos ő is, mondja. Megfogja a combom. Elhúzom magam. Utánam kap. Fáj. Azt mondja, hogy csak segíteni akar. Ad pénzt, ha csendben maradok közben. Nézem a plafont, a neoncsövek pislákolnak, mintha az isten be akarná csukni a szemét.



Anyának nem mondom el, a papának meg végképp nem. Vele nem csináltam ilyeneket, azért gyűlöl. Azért hív féregnek. Pedig akarta, de elfutottam. Ki az udvarra, aztán az utcára, aztán be az erdőbe. Szeretem az erdőt, mert megnyugtat. Ha sokáig csendben maradok, akkor elkezdenek újra csiripelni a madarak. A bokrok között motoszkálnak az állatok. Egyszer láttam egy őzet. Fekete volt a szeme, mint az éjszaka.

Találtam az erdőben egy hernyót. Hazavittem. Elrejtettem az udvaron, nem akartam, hogy anya vagy a papa lássa, mert akkor biztos megölik. Leveleket szedtem neki hazafele az iskolából. Volt, amit megevett. Végül bebábozódott a kartondobozban. Tudtam, hogy nincs baja, és lepke lesz belőle. Néha úgy képzelem, hogy én is bebábozodom, és újjászületek. De tudom, hogy ilyen csak a mesékben van. Az élet pedig nem mese. Anya soha nem mesélt nekem, azt mondta, hogy nem tud meséket. Meséket mindenki tud. Az a lényegük, hogy hazudni kell. Hazudni pedig mindenki tud, főleg azok, akik azt mondják, hogy nem tudnak.

Éjjeli lepke lett a bábból. Szép volt. Mintha a szárnyán lett volna a szeme. Megöltem és gombostűre tűztem, hogy tovább legyen szép. A szerencsésebbek megtanulják, hogy ami szép, ahhoz minél jobban ragaszkodunk, annál jobban eltávolodik.

## meg fog dögleni

Anya beteg lett. Régen erős volt, most egy hálóingben mászkál, mint egy szellem. A bőre szürke. Éjszakákon át köhög. Félek tőle. Csomókban hullik a haja.

Elmondanám a papnak, de elment ő is. Azóta nem jött helyette állandó pap, havonta egyszer van mise. Mindig más tartja. Úgy látszik istennek mindegy, hogy ki szól hozzá, csak tartsák szóval. A papa azt mondja, hogy anyát *szétbaszta a rák és meg fog dögleni*. Azt is mondja, hogy az én hibám, mert megszülettem. Nem érzem úgy, hogy megszülettem volna, de a papával nem vitatkozom, úgysem emlékszik rá másnap. Ennyiből istennel is beszélgethetnék.



Anya meghalt. Egy halott mellett feküdtem a rekamién éjszaka. Próbálom felrázni, de hideg és kicsit merev. Kék a körme és húgy- meg szarszaga van. Szólok a papának, de nem válaszol. Arra gondolok, hogy anya bebábozódott. A papa nem jön. Ha türelmesen várok, akkor újjászületik. Tudom, hogy ilyen nincs, de attól még arra gondolok. Végül – napok, vagy hetek telnek el – nem bírom ki, és felhúzó a húgyos hálóinget, a hasát akarom látni. A köldökét. Ha van köldöke, akkor nem gondolhatom többé azt, hogy nem születtem meg.

Láttam anya köldökét. Tehát mégis létezem. Valami mozog anya köldökében. Közelebb hajlok, de nem veszek levegőt, mert nagyon rossz a szaga. Erőt veszek magamon, és pár centiről figyelem a mozgást. Iszonyatos a bűz. Anyához érek. Olyan puha a húsa, mintha májkrémbe tenyerelnék. Kinyílik a szája, onnan is jön valami szag. De én csak a köldökét figyelem. Kimászik belőle egy féreg. Aztán még egy. És még egy, a végtelenségig. A testvéreim.

kép | [vecteezy.com](https://vecteezy.com)